

PERSPECTIVES.

Anton Gasol posa abans de l'entrevista amb EL PERIÓDICO DE CATALUNYA.

TROBADES D'ECONOMIA

Anton **GASOL**

Degà del Col·legi d'Economistes

«Les empreses se'n van per evitar la pressió fiscal»

El degà del Col·legi d'Economistes de Catalunya considera que el trasllat de seus després de l'1-0 va augmentar una tendència recurrent que tendeix a beneficiar la instal·lació de grans empreses a Madrid. A pujar el salari mínim és imprescindible i no perjudicarà la productivitat, afirma.

— **OLGA GRAU: ¿Com és la nova junta del Col·legi d'Economistes?**

— **ANTON GASOL:** Hem volgut que sigui una junta que respecti la igualtat de gènere, tot i que el 75% dels col·legiats són homes. A la junta hi ha set dones i 13 homes, unes 2.000 dones col·legiades.

— **AGUSTÍ SALA: ¿Quants economistes no estan col·legiats?**

— **A. G.:** Potser tres o quatre vegades més que els col·legiats. Però un economista només es pot considerar economista si està col·legiat. Pot ser llicenciat, diplomad, graduat o doctor, però per ser economista ha de ser del col·legi professional. Com a institució volem atraure professionals per la via dels serveis i el sentit de pertinença.

— **A. S.: ¿Quin ha sigut l'efecte econòmic del procés?**

— **A. G.** Algunes dècimes del PIB, potser. Però Catalunya continua creixent per sobre de la mitjana espanyola.

— **O. G.: Menys Madrid...**

— **A. G.:** Catalunya no para d'augmentar en la seva participació en el PIB, però Madrid va a un ritme més accelerat. Hi pot haver un *sorpasso*. L'economia espanyola afavoreix especialment el desenvolupament de Madrid. La votació de l'1 d'octubre va

afavorir o va evidenciar més aquest fenomen. Madrid no para de concentrar i atraure més riquesa, més seus, més activitat econòmica. A les autonomies s'atorguen transferències comptables finalistes, bàsicament educació o sanitat. Per contra, en infraestructures, els incompliments han sigut constants. Tampoc es compleix en recerca i desenvolupament. En canvi, l'Estat ha disposat de recursos de lliure disposició en infraestructures, tot i que sigui amb costos que repercuteixen en tots els espanyols. Tot això fa de Madrid un pol d'atracció enorme per a les empreses. Als anys 80, a Madrid hi havia una cinquantena de grans empreses i actualment n'hi ha més de 200.

— **A. S.: I després hi ha la qüestió fiscal...**

— **A. G.:** A Catalunya, hi ha persecució fiscal o inspecció infinita. Moltes empreses —centenars, si no milers— han decidit traslladar la seu, diuen, per evitar el martiri fiscal. A Madrid s'encarreguen les inspeccions als centres territorials.

— **A. S.: ¿I la solució és?**

— **A. G.:** La lleialtat institucional és necessària. El més natural és que les zones més desenvolupades se situïn a la costa, però Madrid és un cas a part, potser juntament amb París. L'aportació fiscal de Catalunya suposa prop del 20% del total (uns

JOSEP GARCIA

300.000 milions), amb una població del 16%, i una participació del PIB del 19%. Però la recaptació per IRPF a Catalunya (21,1%) suposa més que per societats, que va caure a més el 17,8% l'any passat fins al 16,3%, potser també pel trasllat de seus de què parlem.

— **O. G.: ¿Quin impacte tindrà el trasllat de seus després de l'1-0?**

— A. G.: Catalunya quedarà perjudicada per aquest trasllat. Les juntes d'accionistes es faran al voltant d'aquestes noves seus. Però es produiran fenòmens d'ineficiència per moviment de directius i costos més elevats de funcionament. I si algú se'n va, d'altres ocuparan el seu lloc. Hi ha empreses que ja reconeixen que no van fer bé a l'anar-se'n. Si volien afavorir la unitat territorial, no s'entén que prenguessin part en el conflicte. El codi de bon govern obliga a respectar els drets dels petits accionistes.

— **EDUARD LÓPEZ ALONSO: En el marc actual, ¿què ha de recolzar la política econòmica?**

— A. G.: Són fonamentals els clústers d'innovació, on es produeix la concentració de factors de producció més gran: feina, capital i innovació tecnològica. Aquests pols d'innovació serveixen com a centres de redistribució de la riquesa, una millor distribució en origen dels factors de producció.

— **E. L. A.: ¿Salaris més alts amb inversió moderada?**

— A. G.: El més important és el valor afegit de l'activitat econòmica. Si el valor afegit és més alt, els salaris també podran augmentar.

— **A. S.: ¿Com va el creixement?**

— A. G.: Potser creixerem el 2,4% l'any que ve, sempre en el marc d'un cert alentiment després de sis anys consecutius de creixement econòmic. El cicle expansiu està arribant a la fase de maduració. L'assumpte del proteccionisme pot frenar el creixement. Ja som exportadors.

— **E. L. A.: És un canvi significatiu que es mantindrà...**

— A. G.: Fa només vuit o 10 anys, Catalunya exportava dos terços dels seus productes a Espanya. Ara, aquesta proporció s'ha invertit i dos terços de les vendes de les empreses catalanes es fan a l'estranger.

— **E. L. A.: ¿És conseqüència de l'acció política del Govern?**

— A. G.: Jo diria que és conseqüència de la crisi passada. Milers d'empreses van haver de tancar, una escabxada empresarial de què es van salvar habitualment les empreses que es van obrir a l'exterior.

— **E. L. A.: ¿Com és ara l'empresa exportadora?**

— A. G.: A més de les grans empreses, hi ha més petites empreses i autònoms. Ja no es necessiten viatjants ni parlar idiomes. Només una plataforma tecnològica que permeti donar a conèixer el teu producte al món. I a un cost marginal gairebé zero.

— **E. L. A.: Mai ha sigut tan barat ex-**

«Madrid no para de concentrar i atraure més riquesa i més seus»

«L'augment del salari mínim és necessari per dissipar populismes»

«El SMI s'hauria de territorialitzar i ser d'almenys 1.000 euros a Catalunya»

— **portar per a les empreses catalanes...**

— A. G.: Quan el cost marginal és zero, moltes activitats tenen potencial de creixement ja que aquesta expansió no necessita destinar-hi recursos. Això passa en el cas de les empreses exportadores. A més, les empreses catalanes ja produeixen amb nivells d'exigència de qualitat elevats al formar part de la UE, i per això compleixen àmpliament amb els estàndards mundials.

— **E. L. A.: Però el consum intern és el que consolida el creixement.**

— A. G.: La demanda interna està creixent en la part més important, el consum de les famílies. L'ocupació ha anat creixent de manera sostinguda i ha fet que el consum hagi augmentat molt. Això té una part positiva i una altra de negativa. La negativa és que s'està produint un nou procés d'endeutament. Tot i que aquest endeutament sigui a curt termini, el tipus d'interès és molt elevat, d'entre el 10% i el 20% a

l'any. Si només t'endeutes un mes o dos, no passa res, però si és més és un problema. Hi ha més despesa que ingressos en les famílies. D'altra banda, també augmenta la formació bruta de capital, la inversió en equipaments, que també està donant força a l'activitat econòmica.

— **E. L. A.: ¿És convenient apujar el SMI?**

— A. G.: No només és convenient. És necessari. I és necessari perquè és la manera més directa i efectiva de dissipar els populismes. Els que més han patit la crisi, les classes mitjanes i baixes, han experimentat una devaluació salarial, i la manera de recuperar part d'aquestes rendes és apujar el salari mínim interprofessional. I un altre factor és que l'augment del SMI fa que l'activitat es decanti cap a activitats de més valor afegit.

— **E. L. A.: ¿900 euros és suficient?**

— A. G.: Espanya no ha ratificat la carta social europea, en què s'estableix que els salaris han de ser dignes, de gairebé el 60% de la renda mitjana familiar disponible. El SMI proposat de poc més de 900 euros equival al 40%, però en el cas de Catalunya està per sota.

— **E. L. A.: Diferències...**

— A. G.: L'Organització Internacional del Treball assegura que els salaris han de tenir en consideració el context geogràfic o l'èmfasi local. Han de tenir en compte el poder de compra i el cost de la vida al lloc on es viu.

— **E. L. A.: ¿El SMI hauria de ser diferent a cada autonomia?**

— A. G.: El SMI s'hauria de territorialitzar. S'haurien de transferir les competències perquè cada autonomia fixés el seu propi SMI. La Generalitat de Catalunya ja ha consensuat amb els sindicats que si tingués potestat sobre el SMI ja l'hauria situat en 1.000 euros i no en 900.

— **E. L. A.: ¿Unitat de mercat?**

— A. G.: ¿I per a què és bona la unitat de mercat? ¿En què ens afavoreix? Si estem parlant que les empreses poden localitzar la seva capacitat industrial d'una manera més flexible, el que s'ha de fer és pensar en global i actuar localment. Si vius a Barcelona, el salari de suficiència per viure amb dignitat hauria de ser d'uns 1.200 euros. Aquí la vivenda és més cara. Hi ha d'haver una prima també per viure a determinades zones que no tenen alguns equipaments públics, temps lliure, etcètera. Està bé que hi hagi una compensació, i no s'ha de banalitzar l'assumpte amb Tabàrnies.

— **E. L. A.: ¿l'impacte de l'augment del SMI en l'ocupació?**

— A. G.: Hi ha un gran consens en què és lleu. Gairebé insignificant. Tot i que perjudicarà els més joves i els més desprotegits en termes de formació. Deixem-nos de política. Perquè una societat avanci, s'ha de centrar en tres vectors bàsics: formació laboral i educació acadèmica; innovació tecnològica i digitalització, i experiència i aprenentatge permanent. És necessari que la gent estigui entrenada a aprendre a aprendre. L'alça del SMI serà un incentiu per millorar la formació i contractar personal més qualificat. ■

EL PERFIL

Des del juny passat, Anton Gasol Magriñà (Cervià de les Garrigues, 1949) és degà del Col·legi d'Economistes de Catalunya, una entitat amb 8.000 col·legiats i gairebé 1.500 societats i despatxos vinculats, al capdavant de la qual abans hi havia Joan B. Casas.

Una conversa amb Anton Gasol es converteix immediatament en una classe magistral sobre economia, amb una visió molt clara sobre el que passa i les necessitats del país: salari mínim territorialitzat, més capacitat financera per a les autonomies, excés de control tributari a les empreses a Catalunya... Doctor en Economia i Empresa per la Universitat de Barcelona (UB) i diplomad en Comunitats Europees, és col·laborador

acadèmic de l'Institut d'Estudis Financers (IEF). És consultor i analista economicofinancer. La seva especialitat és el sistema financer, sobre el qual té llibres com *Arquitectura financera internacional y europea* (2012), *La llei del pèndol* (2009) i *La indústria bancària en el marc de Basilea II* (2006), que va ser premi Joan Sardà Dexeu, així com *Tal com jo ho veig: ciutadans i economia, avui* (2004).